

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL FRU

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL FRU", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 337. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid88701/facsimile.pdf> (tilgået 29. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

337

Alt det Andet vil sig hævne,
er kun Splid og Undergang;
— Paa det Jevne! Paa det Jevne!
Det er Livets Sejerssang!

TIL FRU

Til Dem, som tidt har skjændt,
fordi jeg tav stille,
til Dem, som mest af Alle
har fristet mig til Sang,
jeg kommer her, min Frue,
— maaske noget silde —
og bringer dem min Hyldest
som Digter første Gang.

Jeg siger det saa dæmpet —
jeg bruger Sordinen,
De hører vist paa Rhythmen,
at det koster mig Tvang;
jeg tøjler mig til Pasgang
i Alexandrinen —
jeg fløj, hvor nu jeg kryber,
hvis jeg fulgte min Trang.

Thi det er ikke blot
 som min Ungdomssangs Veninde,
De staar for mig som den,
 der hævede mit Mod;
i Dem, jeg hylder, Frue,
 den sjeldneste Kvinde,
saa aandsfrisk og begavet
 som fordringsløs og god.

Og endnu noget Mér!
 thi hvad højest jeg skatter,
det fandt jeg hos Dem:
 den Sjælens Harmoni,
der røber sig i Alt,
 i Alvor som i Latter,
saa klar, at Jord og Himmel
 afspejler sig deri!

Elskværdig som Kamma
 og aandfuld som hende,
fortjener De en Hyldest
 saa udsøgt og fin,
som den, de store Aander
 har viet hendes Minde!
— Men den var ikke renere
 og varmere end min!

Ja smil De kun, Frue,
og puk paa deres Alder!
De er jo Bedstemoder —
jeg véd det saa godt:
Men skjønt er Efteraaret,
naar Bladene falder,
og De har evig Ungdom,
skjøndt Haaret er graat!

— Som ung, i Toner glade
besang jeg Efteraaret,
midt i Naturens Falmen
jeg jublede af Lyst.
Naar Skovens visne Blade
neddryssed mig om Haaret,
da følte jeg først ret:
der var Foraar i mit Bryst.

Og Meget har jeg prøvet,
og ensom har jeg levet,
og lidet har jeg søgt
at gjælde for Poet.
Hvad De og Verden véd
af de Digte, jeg har skrevet,
er: at jeg har paa Livet
med friske Øjne sét!

I tyve Aar jeg gik
 blandt Fanger i et Fængsel;
det var en Styrkeprøve —
 det var en Hestekur!
Men derfor just forstod jeg
 den Fangnes Frihedslængsel.
Isbadet har kun hærdet
 min lyriske Natur!

Men er jeg end blevet
 præsenteret for Slangen,
og har jeg end spist
 af Kundskabens Frugt
og kjender mér end Mangen
 til Livet paa Vrangen,
jeg synes dog endnu,
 jeg har Vinger til Flugt.

Og aldrig har jeg svigtet
 Devisen paa min Fane
og kvalt i mit Indre
 min Ungdomspoesi;
den tindrer endnu
 ved Enden af min Bane,
som Aftenstjernen tindrer,
 naar Dagen er forbi!

Der er noget Hedensk,
 jeg véd det, ved min Glæde;
men er jeg en Hedning,
 da er det en from.
For Glimtet, jeg har sét af
 Guds Hørlighed hørnede,
jeg bøjer mig i Støvet,
 men ej for Verdens Dom!

— Og nu, i denne Tid,
 som gynger under Foden,
nu vover jeg som „Fulvia“s
 Digter mig frem,
jeg, der er bleven gammel
 og synger stik mod Moden;
kun Faa vil forstaa mig,
 -- men De er en af dem!

Sé, derfor kommer først
 til Dem, jeg, min Frue,
jeg, der, skjøndt tidlig vant
 til Savn og Selvkritik,
mig stiller nu letsindig
 for Mængden til Skue
med Hjertet paa Læben,
 med min svulmende Lyrik!

DEN BROGEDE VERDEN.

Jeg elsker den brogede Verden,
trods al dens Nød og Strid;
for mig er Jorden skøn endnu
som i Patriarkernes Tid.

De snakke, som om den er gammel,
af Synd og Sorger mæt.
O nej, den flyver endnu i Dans
om Solen ung og let!

Skyggen og Lyset er godt fordelt,
men Menneskets Syn er kort;
vi glemme at tage Lyset med,
hvor Skyggen synes for sort.

Tror Du maaske, jeg aldrig har følt
ved egen og Andres Kval,
fordi jeg ikke vil kalde, som Du,
Guds Verden en Jammerdal?

Og dog har jeg prøvet dens Kamp og Ve
og vundet et ydmygt Sind.
Jeg har ikke leflet Livet bort,
for min egen Syndighed blind!